

Ἐάν δέ ἴδης ἕτερον κατεχόμενον ὑδέρῳ,

ἀπολαύοντα ἰατρικῶν χειρῶν,
ἐκδιδόντα ἑαυτὸν λιμῶ,
προσκαρτεροῦντα πικροῖς φαρμάκοις,
οὐχὶ μακαρίζεις τοῦτον

πολύ μᾶλλον ἐκείνου;

Ὁμολόγηται·

ὁ μὲν γὰρ νοσεῖ,
καὶ οὐ θεραπεύεται·
ὁ δὲ νοσεῖ,
καὶ ἀπολαύει ἰατρείας.

Ἡ ἰατρεία μὲν ἐπίπινος,
ἀλλὰ τὸ τέλος αὐτῆς ὠφέλιμον.

Οὕτως ἐστὶ καὶ ἐν τῷ παρόντι βίῳ.

Ἄν, ὅμως, δεις ἕναν ἄλλο που πάσχει ἀπὸ υδρωπικία,

να ἀπολαμβάνει ἰατρικῆς φροντίδας,
να παραδίδεται στὴν πείνα,
να παίρνει με υπομονή πικρά φάρμακα,
δεν θεωρεῖς εὐτυχισμένο αὐτὸν / δεν καλοτυχίζεις αὐτὸν

πολύ περισσότερο ἀπὸ ἐκείνον;

Εἶναι κοινὰ παραδεκτό.

Γιατὶ ὁ ἕνας εἶναι ἀρρωστος,
καὶ δε θεραπεύεται.
Ὁ ἄλλος, ὅμως, εἶναι ἀρρωστος,
καὶ ἀπολαμβάνει τὴ θεραπεία.

Ἡ θεραπεία (εἶναι) κουραστική,
ἀλλὰ ὁ σκοπὸς τῆς (εἶναι) ὠφέλιμος.

Ἔτσι εἶναι / συμβαίνει καὶ στὴν παρούσα ζωή.